

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: A. N.**, zastoupena JUDr. Ivanem Řezníčkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Lumiérů 34a/1025, Praha 5, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2004, č. j. 38 Ca 145/2002 – 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP - 99121/2001/VYS/Ca/Jn ze dne 7. 1. 2002. Tímto rozhodnutím bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního a dopravy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 13. 6. 2000, č. j. ÚMČP4 - 7321/00/OSD/FIAL - 3747, kterým stěžovatelce a R. H. jako podílovým spoluvlastníkům nařídil odstranění stavby domu označené jako č. p. v katastrálním území M., ulice, nacházející se na pozemku p. č. v katastrálním území M., P. postavené bez stavebního povolení (dále též „předmětná nemovitost“).

Stěžovatelka označila za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že městský soud pochybil, když se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že výše specifikovaná stavba

domu je stavbou nepovolenou, přestože stěžovatelka v průběhu řízení poukazovala na skutečnost, že stavba je řádně zakreslena v katastrální mapě a má přiděleno číslo popisné. Rovněž skutková podstata, z níž správní orgány vycházely při vydání svých rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správními orgány, když stavební úřad v rozporu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) zcela pominul podání stěžovatelky ze dne 4. 7. 2001, jehož obsahem byla žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, a o zahájení řízení neuvědomil všechny jeho známé účastníky. Stěžovatelka je toho názoru, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů byla porušena její základní práva obsažená v Listině základních práv a svobod a v této souvislosti vytýká městskému soudu, že se s touto námitkou nedostatečně ve svém rozhodnutí vypořádal a nedostatečně ji odůvodnil. Závěrem poukazuje na skutečnost, že ačkoliv v podané žalobě požádala o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, kdy zcela zásadním a nevratným způsobem mohlo dojít k zásahu do jejích vlastnických práv k předmětné nemovitosti, městský soud se touto námitkou vůbec nezabýval a o přiznání odkladu vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného v průběhu soudního řízení nerozhodl. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí o odvolání a vyjádření k podané žalobě a uvedl, že se v plném rozsahu ztotožňuje se zněním napadeného rozsudku městského soudu.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2000, č. j. OSD - 3747 - 2384 - 00/Fial stavební úřad zahájil řízení o odstranění nepovolené stavby domu označené jako č. p., kat. území M., ulice B., P. na pozemku p. č. v kat. území M., P. a tímto rozhodnutím zároveň uvedené správní řízení přerušil do doby, než bude znám výsledek soudního řízení iniciovaného stěžovatelkou o určení neplatnosti kupní smlouvy ve věci převodu vlastnických práv k ideální ½ předmětné nemovitosti, uzavřené dne 15. 9. 1998 mezi M. K. jako prodávající a R. H. jako kupujícím. O pokračování v řízení vyrozuměl stavební úřad stěžovatelku svým přípisem č. j. OSD - 3747 - 15348/01 - FIAL ze dne 5. 2. 2001 poté, co byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 3. 2000, sp. zn. 19 C 225/99, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2000, č. j. 21 Co 542/2000 - 51 tato žaloba pravomocně zamítnuta.

Stavební úřad poté vydal dne 6. 3. 2001, č. j. OSD - 3747 - 23849/00 - FIAL výzvu, v níž stěžovatelku seznámil se skutečností, že stavba označená č. p. na pozemku p. č. v kat. území M. nebyla povolena, a zároveň ji poučil, že výsledkem řízení o odstranění stavby může být i její dodatečné povolení v případě, že bude prokázáno, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, bude podána žádost o dodatečné povolení stavby a ve stanovené lhůtě předloženy doklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Pro případ podání žádosti o dodatečné povolení stavby stavební úřad stanovil stěžovatelce lhůtu 60 dnů od doručení výzvy a zároveň ji poučil, že k žádosti je nutno mimo jiné doložit i souhlas podílového spoluvlastníka stavby domu R. H.

Ve věci samé rozhodl stavební úřad dne 19. 6. 2001 rozhodnutím č. j. ÚMČP4 - 7321/00/OSD/FIAL - 3747 tak, že stěžovatelce a R. H. jako podílovým spoluvlastníkům nařídil odstranění nepovolené stavby blíže specifikované ve výroku

rozhodnutí, a to včetně základů, přípojky vody a elektroinstalace. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad podrobně popsal průběh předcházejícího řízení, zabýval se otázkou spoluvlastnických práv ke stavbě a především uvedl, že v archivu nebyly nalezeny doklady o tom, že by předmětná stavba byla postavena na základě vydaného stavebního povolení, že ani stěžovatelka ani R. H. nepodali ve stanovené lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby a nepředložili stanovené doklady, a proto stavební úřad rozhodl o jejím odstranění.

S tímto rozhodnutím stavebního úřadu stěžovatelka nesouhlasila a podala proti němu odvolání, k němuž zároveň přiložila i svou žádost ze dne 4. 7. 2001 o dodatečné povolení stavby. V podaném odvolání stěžovatelka poukázala na skutečnost, že nesouhlasí se závěry stavebního úřadu ohledně provedení stavby bez stavebního povolení, a dále uvedla, že v současné době probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 23 C 204/93 řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, a proto by mělo být v řízení o odstranění stavby vyčkáno výsledku tohoto řízení.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný podle ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu rozhodnutím ze dne 7. 1. 2002, č. j. MHMP - 99121/2001/VYS/Ca/Jn tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že pro zjištění, že objekt bydlení č. p. v kat. území M. je stavbou provedenou bez stavebního povolení, vycházel stavební úřad ze zjištění orgánu státního stavebního dohledu ze dne 10. 6. 1999, podle něhož se na pozemku p. č. v kat. území M. nenachází dům o povolené výměře m² tak, jak je zapsáno v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č., a dále ze sdělení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 9. 1927, z nařízení Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního referátu ze dne 19. 7. 1944, z přípisů Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního referátu, z 9. 8. 1943 a 31. 10. 1944, ze situačního plánu pořízeného v roce 1936 (který dokladuje původní umístění domu č. p.) a dalších listin obsažených ve správním spisu. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka jako stavebník nereagovala na výzvu stavebního úřadu ze dne 6. 3. 2001, v řízení o odstranění stavby neprokázala veřejný zájem a žádost o dodatečné povolení stavby podala až spolu s odvoláním, tedy po lhůtě 60 dnů stanovené stavebním úřadem.

Stěžovatelka spolu se svým manželem K. N. napadla výše označené rozhodnutí žalobou u městského soudu, v níž především nesouhlasila s argumentací žalovaného, že se v případě domu č. p. v kat. území M. jedná o nepovolenou stavbu. Uvedla, že stavba je řádně zakreslena v příslušných mapách a má přiděleno číslo popisné. Pokud jsou některé její součásti pozdějšího data, jednalo se vždy pouze o opravy nebo přístavby této stavby a správním orgánům se nepodařilo prokázat, že by stavba neprobíhala v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Stěžovatelka se rovněž neztotožnila s názorem správních orgánů, že stavba není v souladu s veřejným zájmem, a dále namítla, že postupem žalovaného, který pominul její podání ze dne 4. 7. 2001 (žádost o dodatečné povolení stavby), byla zkrácena na svých právech, neboť v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je uvedeno, že stavebník je oprávněn podat žádost o dodatečné povolení stavby v rámci řízení o odstranění stavby, které však končí až vydáním pravomocného rozhodnutí ve věci. K. N. jako žalobce č. 2 se v plném rozsahu ztotožnil s veškerými námitkami stěžovatelky uplatněnými v podané žalobě a kromě toho uvedl, že byl v průběhu řízení o odstranění stavby závažným způsobem zkrácen na svých právech, když jej správní orgány obou stupňů opomněly zahrnout mezi účastníky řízení, přestože jim z obsahu správního spisu muselo být známo, že je v předmětné nemovitosti hlášen k trvalému pobytu a byt v domě užívá na základě nájemní smlouvy uzavřené se stěžovatelkou jako pronajímatelkou.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Městský soud se nejprve vypořádal s odůvodněním svého výroku I. o odmítnutí žaloby K. N. (žalobce č. 2), který v průběhu soudního řízení zemřel, a ztratil tak způsobilost být účastníkem řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žádný z pozůstalých synů ve stanovené lhůtě nesdělil soudu, zda bude na straně zemřelého žalobce pokračovat v řízení, městský soud musel jeho žalobu odmítnout a již nepřezkoumával žalobní body, které tento žalobce v podané žalobě uplatnil.

K žalobním bodům stěžovatelky městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil se skutkovým závěrem správních orgánů ohledně provedení stavby bez stavebního povolení, kdy tato skutečnost jasně vyplynula z podkladů obsažených ve správním spisu. Tvrzení stěžovatelky, že se vždy jednalo o přístavby či opravy stavby původní ze žádných dokladů nevyplývá a je s nimi v přímém rozporu. Městský soud rovněž nesouhlasil s žalobním bodem, v němž stěžovatelka vytkla správním orgánům, že nepřihlédly k tomu, že spolu s odvoláním podala i žádost o dodatečné povolení stavby. Městský soud k takto uplatněné námitce stěžovatelky poukázal na skutečnost, že důkazní břemeno o tom, že stavba je v souladu s veřejným zájmem dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, leží na straně stavebníka, a pokud stěžovatelka tuto svou povinnost ve stanovené lhůtě nesplnila, nelze ji přičítat k tíži správnímu orgánu, který postupoval zcela v souladu se zákonem. Městský soud v závěru svého odůvodnění upozornil na skutečnost, že nepovolená stavba je v podílovém spoluvlastnictví dvou spoluvlastníků, a žádost o dodatečné povolení stavby tak musí být podána oběma těmito spoluvlastníky. Z obsahu správního spisu jasně vyplynulo, že druhý ze spoluvlastníků (R. H.) s žádostí o dodatečné povolení stavby nesouhlasil a sám ji nepodával. Za tohoto stavu tedy žalovaný (bez ohledu na skutečnost, že stěžovatelka neprokázala, že stavba je v souladu s veřejným zájmem) nijak nepochybil, když žádost stěžovatelky nevzal ve svém rozhodování v úvahu, neboť tato nemohla mít při absenci souhlasu druhého ze spoluvlastníků právní účinky řádné žádosti o dodatečné povolení stavby dle stavebního zákona. S ohledem na výše uvedené proto městský soud žalobu stěžovatelky zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) téhož zákona. Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, který se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že v daném případě byly splněny podmínky stavebního zákona pro odstranění předmětné stavby [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; dále stěžovatelka namítá vady řízení před správními orgány spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spisech, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a rovněž samotné řízení před soudem je zatíženo vadou mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Ohledně kasační námitky mířící do nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že tato by byla důvodnou, pokud by městský soud aplikoval na daný případ nesprávný právní předpis, nebo by sice užil právního předpisu správného, tento by však nesprávně vyložil.

V dané věci stěžovatelka namítla, že se neztotožňuje s právní kvalifikací správních orgánů potvrzenou městským soudem ohledně splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť stavba domu č. p. je podle jejího názoru řádně zakreslena v příslušných katastrálních mapách, vždy měla a má přiděleno číslo popisné, a nejedná se tedy o nepovolenou stavbu ve smyslu citovaného zákona.

Právní úprava odstraňování staveb je obsažena v ustanoveních § 88 až § 97 stavebního zákona. Stavební zákon upravuje pro odstraňování staveb dvojí režim, a to nařízení odstranění stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 zákona (v řízení zahajovaném z podnětu stavebního úřadu), a povolení odstranění stavby dle ustanovení § 88 odst. 4 stavebního zákona (na žádost vlastníka stavby). Jednotlivé důvody pro odstranění stavby uvádí stavební zákon v taxativním výčtu v ustanovení § 88 odst. 1 citovaného zákona pod písm. a) až d), samostatnou problematiku přitom tvoří řešení stavu, kdy stavba byla postavena bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V takovém případě stavební úřad zahájí z úřední povinnosti řízení, jehož výsledkem je buď nařízení odstranění stavby, nebo její dodatečné povolení v případě, že stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem a ve stanovené lhůtě podá žádost o dodatečné povolení stavby spolu s doklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Jak správní orgány obou stupňů, tak i městský soud vycházel při posuzování skutečnosti, zda se v případě stavby domu označené č. p. na pozemku p. č. v kat. území M. jedná o nepovolenou stavbu, z ohledání na místě samém, situačních plánek a celé řady listinných podkladů obsažených ve správním spisu. Ze zjištění správních orgánů vyplynulo, že stavba, v katastru nemovitostí označená č. p. na pozemku p. č. v kat. území M. o výměře m², není stavbou, která na tomto pozemku stála v době rozhodování správních orgánů. Zatímco původní dům č. p. byl postaven cca před 120 lety a byl situován dovnitř pozemku p. č., o čemž svědčí i vyjádření Pražského ústavu památkové péče ze dne 15. 1. 1999, zn. 3171/99/M/Je (podle něhož původní objekt č. p. výrazněji ustupující od uliční čáry a pocházející asi z přelomu 18. a 19. století byl odstraněn někdy před rokem 1960), nynější objekt nesoucí č. p. se vyznačuje spíše provizorním charakterem a nevykazuje památkové hodnoty. Přitom skutečnost, kdy přesně byla původní stavba odstraněna, byla pro řízení o odstranění stavby nepodstatná, neboť ze správního spisu nepochybně vyplynulo, že původní stavba odstraněna byla, a tvrzení stěžovatelky, že se v případě jakýchkoliv zásahů v průběhu doby jednalo vždy pouze o přístavby či opravy stavby původní, z žádného podkladu ve spisu nevyplývala a stěžovatelka pro tato tvrzení žádný důkaz nepředložila. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry městského soudu o tom, že předmětná stavba je stavbou nepovolenou a stavební úřad důvodně zahájil řízení o jejím odstranění ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Kasační námitka dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyla shledána důvodnou.

K námitkám stěžovatelky, že se městský soud nezabýval tím, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spisech, neboť ve svém rozhodování zcela opominuly žádost stěžovatelky o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 7. 2001, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí.

Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se odstranění stavby nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné

povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Důkazní břemeno tak leží na straně stavebníka, který porušil zákon a který musí nést následky svého jednání v případě, že v řízení před stavebním úřadem výše uvedené skutečnosti neprokáže. Tento závěr zaujal Městský soud v Praze (byť v jiné souvislosti) již ve svém rozhodnutí ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26 (publ. pod č. 804/2006 ve Sb. NSS), v němž uvádí: „...*Zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním musí být odstraněny. Stavební úřad tak neučiní jen při splnění všech zákonných podmínek, což musí stavebník v řízení prokázat. ...*“.

Ze správního spisu vyplynulo, že stavební úřad vydal dne 6. 3. 2001 výzvu, v níž stěžovatelku seznámil se skutečností, že stavba domu č. p. byla provedena bez stavebního povolení, a zároveň ji poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby, k čemuž stanovil lhůtu 60 dnů od doručení této výzvy. Přestože byla uvedená výzva stěžovatelce doručena, ta ve stanovené lhůtě o dodatečné povolení stavby nepožádala a žádost tohoto znění přiložila až k podanému odvolání proti rozhodnutí, kterým stavební úřad nařídil odstranění předmětné stavby. Za tohoto stavu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatelky a ověřil, že žalovaný, jakož i městský soud, postupovali v souladu se zákonem, když se žádostí stěžovatelky o dodatečné povolení stavby ve svém rozhodování nezabývali, neboť žádost byla podána nejen po lhůtě stanovené stavebním úřadem, ale i bez souhlasu druhého z podílových spoluvlastníků, který na odstranění předmětné stavby trval.

Další stěžovatelkou uplatněná výtká se dotýká práv jejího manžela, K. N., který (přestože v předmětné nemovitosti trvale bydlel a tato skutečnost musela být dle názoru stěžovatelky správními orgány v době rozhodování známa) nebyl jako účastník řízení vyrozuměn o zahájení řízení o odstranění stavby a v tomto řízení nemohl uplatňovat svá práva jako jeho účastník. K. N. vystupoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného na straně žalující a v podané žalobě namítal zkrácení svých práv právě z důvodů uvedených v předcházejícím odstavci. Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu soudního řízení K. N. zemřel, a ztratil tak ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. způsobilost být účastníkem řízení. Pozůstalí synové ve stanovené lhůtě nesdělili městskému soudu, zda budou na straně zemřelého žalobce v řízení pokračovat. Městský soud proto žalobu podanou zemřelým K. N. odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), z tohoto důvodu se logicky nemohl zabývat jím uplatněnými žalobními body. Nejvyšší správní soud tento postup shledává zcela v souladu se zákonem, vzhledem k tomu, že nezpochybnul zákonnost odmítnutí žaloby K. N., nemohl se ani on zabývat meritorně žalobními body tohoto žalobce.

K výše uplatněným námitkám stěžovatelky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uzavírá, že tyto nebyly shledány důvodnými, neboť v řízení před správními orgány obou stupňů byl dodržen zákonný postup při zjišťování skutkové podstaty, skutková podstata má oporu v provedeném dokazování a z odůvodnění rozhodnutí zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgány obou stupňů vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Rovněž v postupu městského soudu neshledal Nejvyšší správní soud pochybení mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, když tento přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, srozumitelně se v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal se všemi v žalobě uplatněnými námitkami a řádně odůvodnil, proč se některými z námitek ve svém rozhodování nezabýval. Přestože se městský soud v průběhu soudního

řízení, ani v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s posouzením žádosti stěžovatelky o odklad vykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud hodnotí toto pochybení jako vadu řízení, která však nemohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Citovaná právní úprava obsažená v soudním řádu správním tedy neukládá soudu povinnost rozhodnout o případném odkladu vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného samostatným rozhodnutím, avšak v případě, že soud shledá podmínky pro přiznání odkladu vykonatelnosti, jeho rozhodnutí musí mít formu usnesení. Povinnost vydat negativní rozhodnutí o odkladném účinku v určité formě není s. ř. s. výslovně stanovena. Stěžovatelka v podané žalobě (doručené soudu dne 18. 2. 2002) požádala o odklad vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného, přičemž poukázala na závažnou újmu, která jí neprodleným výkonem rozhodnutí žalovaného hrozí. Za situace, kdy z vyjádření žalovaného podaného v průběhu soudního řízení (které doložil svým přípisem ze dne 26. 4. 2002) nepochybně vyplynulo, že předmětná nemovitost byla již v dubnu roku 2002 odstraněna, městský soud o přiznání odkladu vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného samostatně nerozhodoval a jeho procesní pochybení spočívající v tom, že se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec důvody nepřiznání odkladu vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného nezabýval, neměly jakýkoliv vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí, přestože lze konstatovat, že bylo ze strany městského soudu vhodné, stěžovatelce důvody nevyhovění její žádosti alespoň v odůvodnění rozhodnutí sdělit.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, soud proto rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů soudního řízení nepřiznává (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na rozhodnutí ve věci samé již Nejvyšší správní soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu